

נמצאת בתא צר ואפל, מואר על ידי חרף זעיר. הדלת נסגרה בחבטה. צעדי האיש הלכו והתרחקו. נשאתי לבדי.

כאשר הסתגלו עיני לאפילה, התבוננתי על סביבותי וראיתי שתי דמויות בקרבת אחד מכתלי-התא. הן לא ניצבו על הקרקע. הן היו תלויות באוויר ומכוסות בשרידים של מדי-צבא.

במקום שורה דממת מות, פרט לשאנונו העמום של הים ששמע מאי-שם.

רעדתי כעלה נידף. אולם במהרה אורתי עוז וקרבותי אל שתי הגופות. על אחת מהן התנוססו סימני דרגה של מאיור; על השנייה סימני דרגה של סגן-קצין. הגעתי למסקנה שהקצין היה המאיור, אשר על אודותיו שמעתי מפי בעל הביקתה. נראה כי ברגע בו הפכה תבוסת הגרמנים לחודאות, קם הבוגד על שני מפקדיו, הרג אותם ותלה אותם בתוך המקלט הנידח.

סופר לי שהמאיור וסגנו היו דומים זה לזה כשתי טיפות מים. דמיון זה היה בולט גם עכשיו, אם כי גולגולתו של המאיור הצטמקה, וליסתו התחחונה נעלמה במעמקי מעילו. השניים היו תלולים על חוים שנעצו בכותל.

סקרתי את מצבי. האשנב היה קטן מדי. לא יכולתי להדחק ולעבור דרכו. הלילה רד במהירות. משבירוח נשאו טיפות גשם אל תוך התא האפל. ישבתי ליד אחד הכתלים, וניסיתי לחשוב. דבר אחד היה ברור לי: האיש עקב אחרי, חשב שראיתי את הגופות התלויות במקלט וחשש שאשים אותו ברצח.

כל אותו הלילה לא עצמתי עין. הרגשתי את עצמי ככלוא בתוך תיבת-דואר. שמעתי רק את שאננו המרוחקת של הים. את אנקת הרוח הנושבת בין גבעות-החול.

האשנב הואר. השחר עלה. כאשר גדל האור, בהנתי את הגופות מקרובי, דומה היה כי שני הגרמנים נתלו ולאחר מכן חוסלו בכדורי-אקדה.

תא-הבטון היה דומה לאוון-ענקית. הוא קלט את שאון הגלים והגביר אותו עשרת מונים. ארבע פעמים שמעתי את הים גואה ומלחך את החולות, וארבע פעמים שמעתי אותו שב ונסוג לאחור. איש לא קרב אל תאי. אור השמש חדר מבעד לאשנב והודחל לאיטו על הרצפה. כמחוג זוהר של שער.

לאחר שעות מספר שכך השאון. שיערתי שהסערה חלפה. הצאתי מבעד לאשנב, ולעיני נגלו שמים תכולים. עם ערב באה קרן-סתר נוצצת וחודרה מבעד לאשנב. פתע שמעתי את הדלת החיצונית חורקת בהיפתחה. צעדים כבדים הדהדו במסדרון. דלת-תאי נפתחה, והאיש ניצב לפני כשאקדוחו בידו.

הוא רמז לי לצאת. יצאתי והלכתי לפניו לאורך המסדרון. אבל במחצית הדרך נהדפתי לתוך תא אחר.

היה זה תא דומה לתא שהכיל את הגופות. גם בו היה אשנב קטן; אבל הוא לא היה ריק. הוא הכיל שולחן ומספר רב של ארונות. מתחת לאשנב ניצב טלסקופ קבוע על גבי חצובה. האיש המזור נכנס לתא ודלת הברזל נסגרה בחבטה.

קרני הירח האירו את המקום באור קלוש. האיש לקח כיסא וישב בין האשנב והשולחן. גופו השרירי התבלט על רקע-הקיר, וראשו הקרח נראה כראשה של יונה ענקית.

הוא ישב בלי נוע. יד ימינו היתה מוטלת על השולחן, והאקדה היה מונח בקרבתה. הוא לא הביט בי, אלא בטלסקופ השחור שניצב לפני האשנב.

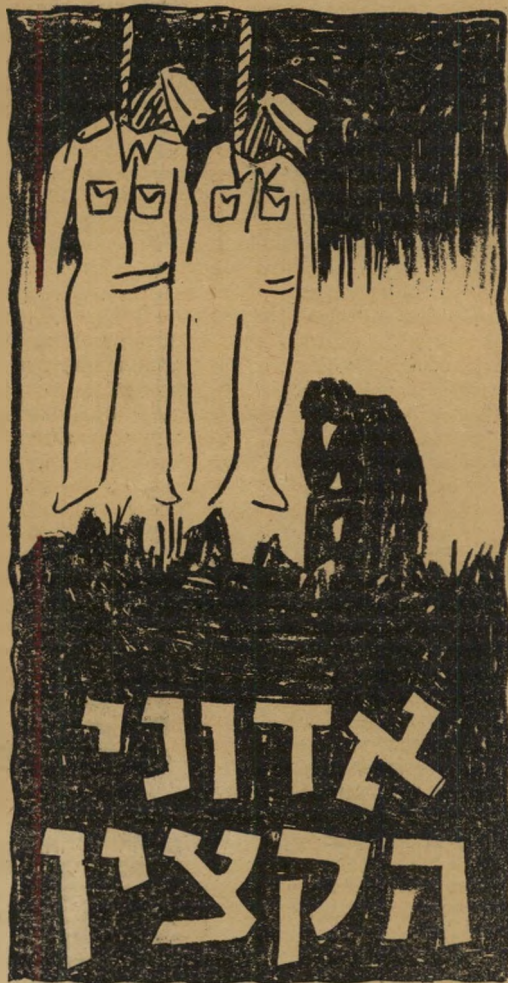
במקום נתחולל דראמה מזוהר — דראמה אשר תשאר בגדר מסתורין עד סוף כל הדורות. האיש הרגיש את עצמו כמו בבית. הרגשתי שהוא גאה במאורתו ורוצה לעשות עלי רושם.

הוא הושיט את ידו והסית את פיסת הבד שהסתירה את מחצית האשנב. אחר פתח מגירה, הוציא מתוכה קופסת גפרורים והעלה אור במנורת-נפט קטנה. אכן, נראה כי במשרד זה בא הטיורף שלו על סיפוקו. האם הוא הרגיש את עצמו כמאיור? האם הוא חשב את עצמו לאדון ובפקד, לאחר שהרג את אדונו?

אצבעותיו המגושמות השתעשעו במנוקל שהיה מוטל על השולחן, בסמוך לסרגל עשוי ברזל. הרגשתי שהוא עומד לתחוב את המנוקל בעינו ולתת לי פקודות; ובאותו רגע צץ בי רעיון מזוהר: החלטתי לטפח את שגעונו ולהחליץ מידיו.

"אדוני הקצין!" אמרתי בקומי ממקומי ובהצדיעי לו. העיניים המטורפות, השטופות דם, נפנו לעברי. האיש שלח בי מבט בוחן, ועל פניו הרחבים הופיע חיוך של שביעות רצון. הוא קם ממקומו, הרכיב את המנוקל והתקדם לעברי. נרתעתי מפניו. הוא קרב אל הדלת ופתח אותה לרווחה. בשעל שפתיו מרחף חיוך קל. יצאתי אל המסדרון. הדלת התחצונית היתה פתוחה. אורו הכחלחל של הירח חדר פטמה, חמקתי החצה וראיתי את הסוס ניצב בין הגבעות.

לא פניתי להביט לאחור. רצתי במורד הגבעה. לא שמתי לב לסכנת המוקשים הפזורים במקום. פני היו מיועדות לעבר האורות הקורצים מרחוק — אורותיו של כפר-הייגים הקטן.

אדוני הקצין

אלי, ועיניו השטופות דם וידו האוחזת בנשק הביעו החלטה תקיפה.

"מה ראיתי?" שאלתי בזהירות.

"את מי ראית?" התריס כנגדי בחיוך מבשר רעות.

הוא נופף באקדוחו כרומו לי לעבור לצדו השני של המקלט. החלטתי להשמע לו ולנסות לנחש את המתחולל במוחו. הוא הוליכני לעבר דלת מכוסה חלודה, שמעברו

העתונאי הצעיר רעד כעלה נידף. הוא נמצא במקלט נידח והרוס למחצה. בלב גבעות-החול של האי זילאנד. הוא הובא לשם על ידי בוגד מטורף. אשר חשב את עצמו ליורשם של הנאצים. לפניו היתה הרק דרך אחת להמלט מן המקום - והוא בחר בה.

השני של המקלט. שם מישש אותי מכל עבר בחפשו כלי-נשק מוכתרים. אותה שעה עלה על דעתי שהוא פושע, ושהוא חשב אותי לשוטר שבא לאסרו. כאשר לא מצא אצלי כל נשק, לחץ בידו הפנויה על מנוף גדול שבלט מתוך הקיר. הדלת נפתחה לרווחה, והוא הדף אותי פנימה.

מצאתי את עצמי במסדרון ארוך וריק. שובי תחב את אקדוחו אל מתחת לסינרו. נראה כי הוא סמך על שרידי גיפו האדיר. בקצה השני של המסדרון נאחזה דלת מכוסה אבק. גוף הענקי של האיש מילא כמעט את כל המסדרון הצר. הוא דחף אותי כלפי הדלת, פתח אותה והטיל אותי פנימה.

כאשר ניצבתי באותו בקר קיצי לרגלי גבעות-החול של האי זילאנד ושאלתי אדם שהתגורר בביקתה מבודדת, אם אוכל לשוטט על החוף באין-מפריע, נוכחתי שהייתי האדם הראשון שרצה לעשות זאת לאחר תום המלחמה. האיש שלח בי מבט מלא תמהון ושאל אותי אם איבדתי משהו על החוף. אמרתי שאני עתונאי ויש ברצוני לסייר במקום. האיש השיב שישנו רק שביל אחד פנוי ממוקשים ורמז כלפי עקבות סוס ועגלה, שנמשכו בין שתי גבעות חול.

בזמנו הופצצו הסכרים של זילאנד מן האוויר, וגן-העדן של ארצות-השפילה נעלם מתחת לפני המים. אבל איך להרבות בפרטים על כך, כל זה נכנס להיסטוריה.

עתה שבו גבעות-החול והתיבשו, ועלי הוטל לסייר במצודות אשר הקימו הגרמנים על פסגותיהן.

האיש אשר אתו דיברתי התגורר בכפר קטן, למרגלות גבעות-החול. ביתו היה בנוי מקורות-עץ משוחות בזפת ומכוסה בג של פת. הוא סיפר לי שעקבות העגלה והסוס הושארו על ידי ברגש מתבודד המסכן את חייו, אוסף גרוטאות-ברזל בין גבעות-החול ומוכרן לאיכרי הסביבה.

בשעה ששוחחנו, עברה על פנינו עגלה רעועה, רתמה לבהמה שנראתה כסוסי-רכיבה. מסביב לגופו הענקי של העגלון, אשר הפסיע מאחורי העגלה, היה כרוך סינר מזוהם מצבע החלודה. כאשר הוא עבר על פנינו, רקק הציודה, כנראה במקום ברכת-שלום.

זה עורר בי סקרנות. ביקשתי מבעל-הביקתה לספר לי את כל הדיע לו על המתבודד המתפרנס מאיסוף גרוטאות. הוא נענה לבקשתי, והדברים שהוא השמיעני המריצו אותי לצאת בעקבות העגלה.

גבעות החול לא היו אלא מדבר זרוע ביצורי-בטון, גרוטאות ברזל ותיל דוקרני. מאחוריהן התנשא משטחו הרוגע של הים. כאשר שב האיש ונראה לעיני, היה מפסיע לאיטו מאחורי העגלה. ברור היה שהוא השתמש בסוס ובעגלה כחריס בפני מוקשים. הוא היה מרוכז בדרכו רבת-הסכנות ולא הרגיש שאני הולך בעקבותיו.

דקות ספורות קודם לכן, בהיותי בביקתה, נודע לי שהאיש היה רב-חובל של ספינת-דייג. אולם איבד את משרתו בהיותו להוט אחרי הטיפה המרה. בתקופת המלחמה שיתף פעולה עם חיל הכיבוש הגרמני. הוא סיפק קתלי חזיר וביצים טריות מטבח סגני-הקצינים. הוא התיידד עם הגרמנים עד כדי כך שבסוף המלחמה הועסק כשמשו של המאיור הגרמני, וכאיש קשר בין חילה-מצב לבין האוכלוסיה של האי. הוא מילא את פקודת אדוניו הנאצים ללא רחמים. מובן מאליו שבמהרה הפכו בני עמו לאויביו והחלו מבקשים את נפשו. לא פעם ירו עליו מן המארב. אבל הכדורים לא פגעו בו. כאשר שטפו המים דרך הסכרים המופצצים וחילה-מצב הגרמני מיהר לפנות את האי, נראה הבוגד רכוב על סוס בדרכים המכוסות מים. היה זה סוסו של המאיור הגרמני — ועתה הוא משתמש בו לאיסוף גרוטאות ברזל.

התחיל לרדת גשם. הרוח גברה ומשפכי כוסו הבל. האיש עשה את דרכו לעבר החול הרך, אשר לרגלי הגבעות. התכוננתי לחזור על עקבותי, כאשר הוא נעצר ליד ערימת קורות והחל מעמיס אותן על העגלה.

הוספתי להתקדם והצלחתי להתקרב אליו בטרם הרגיש בי. הוא נפנה אלי, הניף את הקורה אשר בידו מעלה מעלה, ונעץ בי את עיניו הגדולות. הרוח הטיחה את טיפות הגשם בסינרו, כאילו היה זה קיר-אבנים. כאשר קרבותי אליו יותר ראיתי שעניו אדומות ומכוסות וורידים צהובים, ומיץ-טבק חום ניגר מזווית פיו וזורם על פני סנטרו.

שאלתי אותו אם אוכל לעבור בין גבעות-החול מבלי להיתקל במוקשים. הוא הטיל את הקורה לתוך העגלה ורטן:

"לא, לא תוכל לעשות זאת!"

בזה הקיץ הקץ על שיחתנו. הוא הוסיף להטיל את הקר רות לתוך העגלה בזו אחר זו, שעה שסוסו הגועזי המתין באורח רח בגשם השוטף.

חזרתי על עקבותי לעבר המקום בו נראו עקבות-רגליים. מאחר שלא נמצאו במקום כל עקבות אחרים, הלכתי לפיהם עד בואי אל מישור קטן. נעלי כרו שוחות בחול הלח. מתך צלעה החלקלקה של הגבעה בלט חלקו העליון של מקלט-בטון ענקי. ההעפלה המעייפת קיצרה את נשמתי, ונאלצתי לשבת ולשאוף רוח. עננים קודרים ריחפו מעל לים הסער, והגשם הצליף בחולות.

פתע נשמע קול רשרוש. פניתי לאחור, וראיתי את העץ לון ניצב בקרבתו. הוא נעצר במרחק של צעדים ספורים ממני. הא תבונן בעקבות אשר שארתי בחול. "ראית אותם תלולים!" שאג בשלפו אקדה גדול מתחת לסינרו.

בו ברגע שאלתי את עצמי: מה ראיתי? — והיכן? בגופי חלפה צמרמורת. נוכחתי שהאיש מטורף. אקדוחו היה מכוון